

ЈАНА АЛЕКСИЋ

СТРАХ НА ИСТОКУ

ОБУКА ИЗВИЂАЧА

Блатњави пропланак након јесење кише
И храстов лист утиснут у земљу
Бакар у бакар
Премда са јасном ивицом
Фигуре и позадине

Савијамо се ради крупног кадра
У веку после века
Сваки доживљај природних лепота
Посредован је менталним екраном

Ближе не можемо
Из наше термо-опреме
За извиђање околине

Не пристајеш на дистанцу
Посежеш за лисном дршком
Белим ручицама

Наједном, панично увиђам
Да је контраст боја
Безазлен само у мировању

Кротим детињу потребу
Да понесемо сувенир

Са још једног излета
Новом салвом о последицама

Али ниси несмотрен:
Нежно помераш пужа
Од живахних чизмица
У другом, покретном, кадру

Прерано спознавши
Да је кућа рањивост

И да ћемо се са првом обилнијом падавином
Шћућурити под мокри лист записа
Од недреманог погледа
Без сигурног одстојања.

СТРАХ НА ИСТОКУ

Омамљујући откуцаји апарата
Куповна моћ мале звери расте
А увукао ти се први страх у кости
Погоршава крвну слику
Веран одраз твог нехаја

Још један аритмичан удисај
биће пресуда похараног срца

Грче се шине под тежином машина
Попут трошних зидина ивиче тврђаву
Трепере прозори на дигиталним кулама
Неуроza жмигаваца из седам праваца

Мада, блештави крст испред апотеке
Није брза утеха телу разапетом
Између апсцисе и ординате

Моћ се одлучно спушта
Као да се више неће дићи
Слово се расплињава
У дисторзији боја

Твој загрцнути неспокој
Омета завештање тренутка

Да вештачко светло искупљује сумрак
Измишљотина је научника
Занесеног голубијим зраком

Намах светлеће патичице
На разиграним ножицама
Заличе на свице из ишчилелих лекција

Не тумачиш сигнале
Необучен за ову ноћ
Што ти сплиће удове
Воском залива уста
Обеснажује аналитички ум

У хору сирена чујеш Јерихонску трубу
Продиреш у обећани град
Решеношћу изабраног уходе

Док крадомице преноси Ковчег
Дупке испуњен таблицама
Изван очију проницљивих археолога

Али громка те сила задржава
Да на светом задатку
Савладаш овај пешачки прелаз

Све док не затруби праведник из возила
И гневно, руком, испише
Још увек читљиво слово закона:
Само пређи
Изађи на пут!

РАДИЈАЦИЈА

Најновијим типом балистичке ракете
што се из пустињског песка уздиже
ка миљама удаљеном циљу
гађао си у неокончану прошлост.

Војну операцију водио си тактички,
подмићивао врхунске стручњаке,
отимао формуле и идеје,
множио убојите играчке.

Марио си само за ширење домета
убеђен да ти свака одузета територија
припада од библијских времена.

Јавност си уљуљкивао
звучним крилатицама
о узурпатору правде
Твоје, свечовечанске.

Свако мало га виђао
на историјском екрану
под другим ликом и именом.

На све стране праснуо је мит
о прогоњеном миљенику царева
од памтивека задојеном
светом тајном управљања
мишевима и машинама.

У новом миту, мали принц
са оцем неизвиданог сећања
босонога напишава
раскомадано тело богиње
и чистих зеница пребира
честицу плаветнила

Макар хранљивог,
Самилосног.

САВРШЕНО УХО

„Ја сам Велико Уво,
поглавица изумрлог племена слушаца,
само ћутим и слушам,
слушам и трепћем, као риба.”

Слободан Јовић

Ушна шкољка цела лепа
Хрскава и крхка
Заобљена, заошијана

Церуменом замашћена
Ресицом закићена
Лавиринтима премрежена

Облик је наследства усуд
Пропорција множења ћелија
По неумитним биолошким законима

Тражиш скривени завијутак
За своје вести уточиште
И када ничег новог под сунцем

Ти заморче небеских хирова
Рибље напућен
Голубије неупућен

У разраслој депонији гласина
Где звук ружа ветрова вртложи
Надјачан, надговорен

Тражиш још махнитије
На свим језицима и наречјима
Међу последњим нишцима

Без слушалица и апарата
Без вибрација и сензора
Савршено ухо

Ни да те чује
Ни да те саслуша
Већ да запамти твог ћутања тон

А да се не зачуди
Да се не засмеје
Да не зариди.

Ти гласниче писма
Што из глуве собе
Не избијаш.

ОСВАЈАТИ ТИШИНУ

Успомени на Томислава Маринковића

„Тишину твог присуства
не могу заменити ниједном другом тишином”

Гордана Ђилас

Тој песми сам се радовала
као пролећном цветању
Rustice Rubre
у врту са детињим очима.

Понудила сам јој орахов хлад
иако штедрији светлосни снопови
дају замах њеном цвету.

Дарежљив према животу,
поклонио си јој своје тишине
различитог тоналитета.
Пулсирају у дебелом зеленом листу
и обавијају непроцветали цвет.

Баш зато што наше душе упорно траже више љубави,
сенка, веруј ми, савесно штити своје чедо
од света *који је истовремено*
и ојор и неразумљив и лей.

Топлину тог подстицаја претачем
у будућа сећања.

Крчила сам близине у стиховима
чију си нагост прекрио
одећом сашивеном према мери своје туге.

У тренуцима слабости признавао си
да су ти их шапутали ћудљиви анђели.

Иако си, опседнут њиховом мишљу о нама,
слагао верне слике пролазности,
ниси посезао за римама
које ће штипати огорчена срца.

Само си низао дуге ступце шифроване интима
да би пустио мирни уздах пред великом завршницом.

Да, сама ћу откривати формулу која поништава бол:
Живот се дели погледом уназад и унапред.

Магнолији и даље стижу инфузије светлости
са невидљивих места.

Зашивам јој сенку из потиха,
слутећи да ведрину твоје песме
не могу да надоместим
ниједном другом ведрином.